CHANDRA

జీవితంలో అన్నీ అనుకొన్న వంపుటనలే జరుగవు. అనుకోనివీ జరగవు. కొన్ని అవీ, ఇవీ కలసి మిశ్రమంగా జరుగుతూంటాయి. ఈ ఊరికి అనుకోకుండా నాకు ఎలా బదిలీ అయిందో రావు వాళ్ళ కుటుంబంతో పరిచయం కూడా అలాగే జరిగింది. రావు కుటుంబంలో ఉంది నలుగురు. రావు, రావు శ్రీమతి ఇద్దరూ ఒకరికోసం ఒకరా అన్నట్లుంటారు. వాళ్ళిద్దరి పిల్లలూ బంగారు బొమ్మలు. వాళ్ళబ్బాయి కాన్వెంటు దుస్తుల్లో చాలా హుందాగా కనిపిస్తాడు. వాళ్ళమ్మాయిని ఎన్నిసార్లు ముద్దు పెట్టుకున్నా మరోసారి అనిపిస్తూంటుంది. వాళ్ళ ఇంట్లో నవ్వులూ, కేరింతలూనూ. ఏ కొరతా లేకుండా చాలా హాయిగా వాళ్ళ సంసారం గడిచి పోతోంది.

రావు ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో మేనేజరు. శ్రీమతి రావు కూడా ఉద్యోగం చేస్తోంది. పిల్లలిరువురినీ కాన్వెంటుకు పంపి స్కూటరుమీద భార్యాభర్తలిద్దరూ ఆఫీసులకు బయలుదేరుతారు. శ్రీమతి రావును ఆమె ఆఫీసు వద్ద దించి తను కంపెనీకి వెళ్తాడు. సాయంకాలం శ్రీమతిని తీసుకొని ఇంటికి వస్తాడు. ఈ లోపల వంటమనిషి కాస్త టిఫిన్ కాఫీ చేసి ఉంచుకుంది. కాన్వెంటునుంచి వచ్చిన పిల్లలిరువురూ టిఫెన్ హార్లిక్స్‌లకు సిద్ధంగా ఉంటారు. ప్రతి ఆదివారం వాళ్ళ కాలకృత్యాల్లో కొంచెం మార్పు ఉంటుంది. అది సాయంకాలం ఏ సినిమాకో ఏ పార్కుకో, ఏ ఎగ్జిబిషన్‌కో వెళ్ళంతో ఆదివారానికి హారతి పాడేస్తారు.

వాళ్ళది ప్రేమ వివాహం. అటూ ఇటూ పెద్దలకు ఏ మాత్రం ఇష్టం లేకుండా జరిగిపోయిందట వీరి వివాహం. దాంతో అటూ ఇటూ దూరమయ్యారు. ఆ దూరం ఏ మాత్రం దగ్గరకానే లేదు.

అందరి జీవితాలూ సాఫీగా సాగవు చివరిదాకా. మధ్య జరిగే ప్రమాదాలు గుండెల్ని పిండేస్తాయి. తమ ప్రయాణం కడదాకా సాగుతుందనుకొంటారు ప్రతి వాళ్ళు. అయితే మధ్యలోనే తమ ప్రయాణానికి బ్రేకులు పడటం ఎవరూ ఊహించలేరు. రావు, శ్రీమతి రావుల సంసార శకటం ఒక మలుపులో తలక్రిందులైంది. ముప్పయి ఏళ్ళ రావుకు నూరేళ్ళు నిండాయి. ఉక్కుమనిషిలా ఉండే రావును మృత్యువు చిన్న మాత్రలాగా చప్పరించేసింది.

శ్రీమతి రావును ఇప్పుడు పలకరించాలంటే నాకు చాలా భయంగా ఉంది. ఈ ఊరు వచ్చాక వారి కుటుంబంతో పరిచయం అయ్యాక వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళని, ఆమెతో మాట్లాడని రోజులు ఇప్పుడే. ఆమె సంసార రథచోదకుని పోగొట్టుకుంది. అయితే చోదకుడు పోయినంత మాత్రాన సంసార రథం

అక్కడే ఆగిపోదు కదా! ఆ స్థానం ఆమెకు తప్పలేదు. ఇప్పుడు వాళ్ళ సంసారం వెలితిగా వెలా తెలాబోతూ నడుస్తోంది. ఆ మె కు న్న ఆ సరాఆ ఉద్యోగమే.

శ్రీమతి రావు రావు బలవంతంమీదే ఉద్యోగంలో చేరింది. ఆమెకు మొదట్లో ఉద్యోగం చేయాలని ఉండేది కాదుట. ఈ విషయాలన్నీ రావు నాకు పూస గుచ్చినట్లు చెప్పేవాడు. ఎవరి కాళ్ళమీద వాళ్ళు నిలబడటం ఎందుకైనా మంచిది అనేవాడు. శ్రీమతి రావుచేత ఉద్యోగం చేయించటం అతని సిక్త్స్‌సెన్స్ పని చేయటం వల్ల కావచ్చు. కంపెనీ వాళ్ళిచ్చిన డబ్బు బ్యాంకులో డిపాజిట్ చేసింది ఆమె. ఆఫీసుకు రిక్షామీద వెళ్ళివస్తోంది

నా గది కిటికీలోంచి చూస్తే స్కూటరు మీద ఇద్దరూ కలసి వెళ్ళే దృశ్యానికి బదులు దిగులుగా రిక్షాలో కూర్చొని వెళ్ళే శ్రీమతి రావు క ని పి స్తు న్న దిప్పుడు.

పిల్లలిద్దరూ వాడిపోయిన ముఖాలతో ఉంటున్నారు. ఏదో బతికి ఉన్నాం కాబట్టి తప్పదన్నట్లు వాళ్ళు ముగ్గురూ కాలం గడుపుతున్నారు.

కాలము అన్ని బాధలకూ ప్రకృతి చికిత్సచేసే వైద్యుని వంటిది. అది జరుగుతున్న కొద్దీ గాయాలు మానటం చాలా సహజం.

రెండు మూడు నెలలు గడిచేసరికి కాస్త సర్దుకున్నట్లు కనిపించారు వాళ్ళు. మామూలుగా వాళ్ళ పనులు జరుగుతున్నాయి. ఎంత జరిగినా రావు లేని లోటు లోటే. ఇప్పుడు వాళ్ళింటికి వెళ్ళి వస్తునా ఇంతకు ముందు నేను మాట్లాడిన తీరులో ఎందుకో మాట్లాడలేకపోతున్నా. ఆమె భరిస్తున్న లోటు భారతదేశం భరిస్తున్న లోటు బడ్జెటును జ్ఞప్తికి తెస్తోంది. ఈ రెండూ 'సర్‌ప్లస్' కాలేవు. నాటకంలోని వేషధారి చెప్పే నాలుగు డైలాగుల్లా ఉంటున్నాయి నా మాటలు నాకే. అందులో కాస్త అప్పుడప్పుడూ కలిపేవి ఓదార్పు మాటలు.

ఇంట్లో గలగలతో సంచరించే రావు మూగవోయి గోడకు ఫ్రేములో బిగించబడటం, పూలదండ ఒకటి ఆ ఫోటోకు వ్రేలాడటం చూచినప్పుడల్లా నా కళ్లలో నీళ్ళు తిరుగుతూండేవి. అందుకని వాళ్ళింట్లోని ఆ ఫోటోను చూడటం నుంచి నేను తప్పించుకొనటానికి ప్రయత్నిస్తూండేవాడిని.

రావుతో షటిల్ ఆడకుండా గడవని సాయంత్రాలు ఇప్పుడు ఆ మాట ఎత్తకుండానే గడిచిపోతున్నాయి. రావు మంచి ఆటగాడు. అతనికి బద్ధకం లేదు. నాకు కొంచెం బద్ధకమే. అతనే రోజూ నెట్ కట్టి నన్ను పిలుస్తూండేవాడు ఆటకు. ఆడకపోలే ఊరుకునేవాడు కాదు.

"రావ్! ఇవాళ నీవ్వు షటిల్ ఆడకు. వచ్చే ఆదివారం వరకూ రోజూ

అడకు కాలం గడిచిపోతుంది అయితే ప్రతి ఆదివారం అదు చాలు వారం అంతా స్థంభించిపోతుంది" అని జోక్ చేస్తూండే వాడిని

"ఎందుకు.... హాయిగా నిద్ర పోవటానికా... " అంటూండేవాడు. నా నిద్ర మీద జోక్స్ వేయటం అతనికి బలే సరదా.

రావు పేరు ఎత్తితే ఎవ్వోన్నో జ్ఞాపకాలు తరుముకొస్తూంటాయి. అతనికి మంచి కళా హృదయం ఉంది. వాళ్ళింట్లో అతను సేకరించి ఉంచిన బొమ్మలు అతని కళా జిజ్ఞాసను వ్యక్తం చేస్తూంటాయి. రోడ్ల మీద మంచి మంచి బొమ్మలు వేసి డబ్బులు అడుక్కునే వాళ్ళకు అతను చేతికి వచ్చినంత చిల్లర తీసి యిచ్చేవాడు.

రావున్నప్పటి ప్రపంచంలో సంచరించిన నేను రావులేని ప్రపంచంలో సంచరిస్తున్నాను ఇప్పుడు. ఇది నాకే తీరని లోటనిపిస్తూంటే, మరి శ్రీమతి రావు సంగతి వేరే చెప్పనక్కర్లేదు.

ఒకరోజు వాళ్ళింట్లో కూర్చున్నప్పుడు టేబులుమీద ఏదో మందుబిళ్ళ కనిపించింది తీసి చూచాను. "కాంబోసు" ఇది నిద్ర మాత్ర. ఇది ఇక్కడ ఎందుకుందో !

"మీరు నిద్రమాత్రలు వాడుతారా!,"

"అబ్బే.... లేదండీ.... ఎప్పుడూ కాదు. అప్పుడప్పుడు...."

"అంటే "

"నిద్ర పట్టనప్పుడు "

'క్షమించండి మీరు అన్యథా తలంచనంటే నేనొక మాట చెప్తాను ఈ మాత్రలు మింగకండి.... మీ ఆరోగ్యం కోసం..."

"మింగాలని నాకు మాత్రం కోరికా తప్పటం లేదు...."

ఇంత చిన్న వయస్సులో ఈమెకు నిద్రపట్టక పోవటానికి కారణం !

నా ఆలోచనల్లో ఏవేవో తిరిగాయి ఆమె ఎదుర్కోవాల్సిన, ఎదుర్కొంటున్న ముఖ్య సమస్య నాకు ఆ పీఠికల్లో లీలగా గోచరించింది.

ఏ సమస్యకైనా పరిష్కార మార్గం సూచించ వచ్చేమో కానీ ఇప్పటి సమస్యకు పరిష్కార మార్గం సూచించటం కష్టమే. ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. ఆ మాత్ర తీసుకుని వచ్చేసాను.

ఆమెకు రాత్రులు గడవటం చాలా కష్టమైపోతున్నాయి. నా గదిలోంచి చూస్తే వాళ్ళ బెడ్‌రూమ్‌లోని బెడ్ లైటుకు బదులు చాలా రాత్రులు కాంతివంతమయిన దీపమే వెలుగుతూండేది బహుశా చదువుకొంటున్నదేమోనని అనుకొంటూండేవాడిని. ఎంత చదువుకొన్నా అంత రాత్రివరకూ మేల్కొని ఉండటం ఏం ఆరోగ్యకరం....

"మీరు రాత్రిళ్ళు చాలాసేపు చదువుతున్నారా! నేనయితే ఏదో ఒకటి

వ్రాసుకొంటూనో, చదువు కొంటూనో గడుపుతుంటా ననుకోండి....”

“నిద్ర రాక పుస్తకాలతో కుస్తీపడు తూంటాను....”

“నిద్ర రాకపోవటం ఏమిటండీ.... నేను అప్పు ఇస్తాను నా నిద్ర కొంత తీసుకోండి. నాకు నిద్ర అలా పిలుస్తే యిలా వచ్చేస్తోంది.”

‘ అదృష్టవంతులు....”

“ఏం అలా అన్నారు ?

“మీకు నిద్ర పిలుస్తే వస్తుంది. నాకు తపస్సు చేసినా నిద్ర రాదు. రావటం లేదు.”

ఆమె ఇంకా బాగా కోలుకోలేదు. ఆమె పరిస్థితికి ఓదార్పు మాటలు చెప్పి విశ్రమింపచటం నా వంతు. అది నిర్వర్తిస్తున్నాను ఏదో విధంగా.

అయిదారు నెలలు గడిచాయి. ఒక రోజు సాయంకాలం ఆమె చెప్పిన మాటకు కొంచెం కంగారుపడ్డాను. ఆమె తన ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇస్తాననటమే దానికి కారణం.

ఉద్యోగం బావుండలేదా ?”

“ఉద్యోగం బాగానే ఉంది కానీ చుట్టూ ఉన్న ఉద్యోగస్థుల తరహా బాగుండటం లేదు.”

“అంతా పాతవాళ్ళే కదా !”

“పాతవాళ్ళు మారకూడదని ఉందా!”

“మార్పు మానవ సహజం లెండి. కానీ రాజీనామా చేసి పూర్తిగా యింట్లోనే కూర్చుంటే మీరు మరీ పిచ్చివారయి పోతారు ”

“అదీ నిజమే. మరినేనేం చేయాలో తోచటం లేదు.”

“మీరు ఏమీ అనుకోకపోతే అసలు ఇబ్బంది చెప్పగలరా ?”

“మామూలు ఇబ్బందే. ఒంటరి అద దాన్ని. ఏ నీడలేనిదాన్ని. ఏ రక్షణా లేని దాన్ని; ఎవరైనా సరే భక్షించాలని చూస్తారు. ఇంతకంటే ఏం చెప్పగలను.”

“సారీ!.... చదువుకొని ఉద్యోగాలు చేసుకొంటూ నాగరిక ప్రపంచంలో చరించే అనాగరికులు వీళ్ళు....”

“ఒకళ్ళ నని ప్రయోజనం లేదు. అందుకే రాజీనామా.

“రాజీనామా చేయటంవల్ల మిమ్మల్ని పిరికివాళ్ళ క్రింద జమకడ్తారు. అది మరీ ఇబ్బంది.”

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయింది.

“సారీ! మిమ్మల్ని కూర్చోపెట్టి ఏదో ఆలోచనలో పడిపోయా.... క్షమించండి.” అది కాస్త తేరుకొని.

ఇవాళ ఆఫీసులో ఏదో జరిగి ఉంటుందనుకొన్నాను.

“ఫర్వాలేదు లెండి.”

ఇంతలో వాళ్ళ బాబూ, పాపా ప్రయివేటు ముగించుకుని “గుడ్ ఈవినింగ్ అంకుల్” అని విష్ చేస్తూ వచ్చారు.

కాసేపు వాళ్ళతో ముచ్చట్లు చెప్పి కాలక్షేపంచేసి ఇంటికి వచ్చేసాను

మరునాడు ఆమె ఆఫీసుకు వెళ్ళటం గమనించాను. ఆ మరునాడు కూడా వెళ్ళింది. ఆ రోజు సాయంకాలం వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను.

"మీరు రాజీనామా ...."

"ఇవ్వలేదు ...."

"చాలా మంచి పనిచేశారు"

ఆమె ఇప్పుడు ఎక్కువగా మాట్లాడటం లేదు. ఆమెలో, ఆమె మాటల్లో ఉండే ఉత్సాహం అన్నీ మాయమయ్యాయి. చాలా నిస్తేజంగా ఉంటోంది శ్రీమతి రావు. రకరకాల కబుర్లతో గలగలమని ప్రవహించే ఆమె వాక్కు ఇప్పుడు అడిగిన వాటికి వీలయినంత చిన్న సమాధానాలు ఇవ్వటం వరకే పరిమితమైపోయింది.

"మీరు గతంలోంచి విడివడి భవిష్యత్తులోకి చూడండి. మీరు ఉత్సాహంగా ఉండి పిల్లలను ఉత్సాహపరచాలి. ఏమంటారు ...."

"గతం జలపాతం హోరులా నన్ను చుట్టేస్తోంది చెవులు మూసుకొన్నా ఆ హోరే వినిపిస్తోంది. అయినా ప్రయత్నిస్తున్నా ..."

రోజూ నా గది కిటికీలోంచి చూస్తే రాత్రిపూట శ్రీమతి రావు బెడ్‌రూములో వెలిగే దీపపు కాంతి కనిపిస్తూనే ఉంది.

కొన్ని రోజులకు నేను శిక్షణ

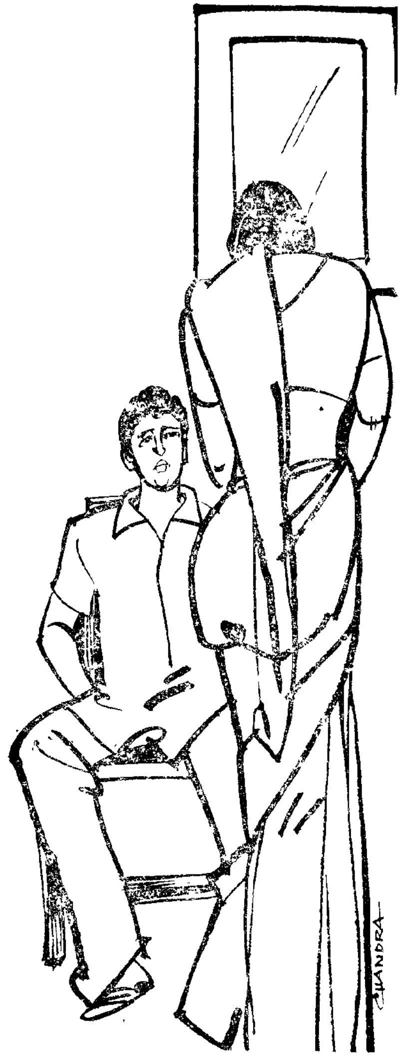

నిమిత్తం బొంబాయి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. ధైర్యంగా ఉండమని ఆమెతో చెప్పి బొంబాయి ప్రయాణమైనాను.

నాలుగు నెలల నా శిక్షణా కాలం ముగించుకొని తిరిగి వచ్చాను. రాగానే

నన్ను చుట్టు ముట్టిన మాటలు శ్రీమతి రావు శీలం గురించినవి నా మిత్రులంతా ఆమె మీద చెప్పిన మాటలు నన్ను బాధ పెట్టాయి

నాకెందుకో అడవాళ్ళమీద ఒక మంచి నమ్మకం ఉంది అందులో మన దేశంలోని ఆడవాళ్ళమీద ఆ నమ్మకం కొంచెం ఎక్కువే

భర్త పోయిన భార్య తన సుఖాలన్నీ త్యజించాలనీ, కోరికలను అణచుకోవాలనీ మనకు మొదటి నుంచీ నూరిపోస్తారు ఆ సూత్రాలన్నీ చాలా కట్టుదిట్టంగా ఉంటాయి అవన్నీ మనలో జీర్ణించుకొని పోయాయి నా మిత్రులతో అదే విషయం గట్టిగా చెప్పాను కానీ వాళ్ళకు ఈ సూత్రాలమీద నమ్మకం లేదు

'నువ్వెన్నయినా చెప్పు శ్రీమతి రావు నీవ్వు వెళ్ళాక ఎవరినో వెంటవేసు కొని తిరుగుతోంది తోడులేని ఆమె మరో తోడును చూచుకొంది ఇది నిజం రోజూ అతను ఆమెను ఆఫీసులో దించి వెళ్తాడు సాయంకాలం మళ్ళీ ఇంటిదగ్గర దించుతాడు ఇక వాళ్ళ కబుర్లకూ, సినిమాలకూ అంతులేదు శ్రీమతి రావు తన భర్తను పోర్తిగా మరచిపోయింది ఆమె సర్వస్వం ఇప్పుడు అతనే అతనే మధుసూదనరావు

"కబుర్లు చెప్పినంత మాత్రాన, సినిమాలకు వెళ్ళినంత మాత్రాన ఆమె శీలంమీద ఎందుకు కొడ్తారు నేను రోజూ వాళ్ళింటికి వెళ్తూందేవాడినే అలాంట ప్పుడు నాకూ, ఆమెకూ లంకె పెడ్తారా మీరు "

"అది వేరు గురూ! నీవు ఊరికే పలకరించి, పరామర్శించి వస్తావు అంత వరకే మధుసూదనరావు సంగతి వేరు మేము నాలుగు నెలలనుంచీ చూస్తు న్నాము "

''సరే ఏమంటారిప్పుడు

"అనేదేముంది— నీ సూత్రాలు, నీతులు అన్నీ పుస్తకాల వరకే అవి ఛాలెంజీ చేస్తున్నాము అంతే ''

"మీరెన్ని చెప్పండి నా నమ్మకం నాకుంది ఆడవాళ్ళను తేలికగా అంచనా వేయకండి మీరంతా ''

మరునాడుదయం నుంచీ శ్రీ మ తి రావుతో మధుసూదనరావును చూస్తున్నా రోజూ ఆమె ఆఫీసుకు బయలుదేరే వేళకు అ త ను ప్రత్యక్షమవుతాడు ఇద్దరూ కలసి వెళ్తారు సాయంకాలం ఇద్దరూ కలసి యింటికి వస్తారు నాకు వీళ్ళిద్దరినీ ఎన్నోసార్లు ఎన్నెన్నో ప్రదే శాల్లో చూడటం తప్పటం లేదు షాపిం గ్కూ, సినిమాలకూ, షికార్లకూ— అన్నిటికీ కలిసే వెళ్తున్నారు

నేను అప్పుడప్పుడూ శ్రీమతి రావు గారింటికి వెళ్తున్నా మధుసూదనరావు గురించి అడిగేంత ధైర్యం నాకు కలగటం లేదు ఆమె అతనిని మధుసూదనరావు గానే పరిచయం చేసింది నాకు అతను

గాలా హుషారుగా ఉన్నాడు చాలా బాగా మాట్లాడుతున్నాడు మధ్యలో అతను పేల్చే జోకులు కేకుల్లా ఉంటున్నాయి శ్రీమతి రావు అతివి చెంత హుషారుగా ఉంటోంది అతవి జోకులకు విరగబడి నవ్వుతోంది చూచే వాళ్ళందరూ అతనంటే ఆమెకు చాలా ఇష్టం అనే విషయం చాలా సులభంగా గ్రహించేయగలరు

నేను ఇప్పుడు మధుసూదనరావు లేవి శ్రీమతి రావును కలుసుకోలేకపోతున్నాను విడిపోనీ జంటలా ఉన్నారు వాళ్ళు వారిద్దరి ఏకాంతాన్ని భంగం కలిగించటం ఇష్టంలేక వాళ్ళింటికి వెళ్ళటం తగ్గించాను

నా మిత్రులు ఈ విషయంలో వదలటం లేదు రోజూ అడుగుతూనే ఉన్నారు మధుసూదనరావు, శ్రీమతి రావులను గురించి ముచ్చటించుకోవటంలో వాళ్ళకెంతో ఆనందం ఉంది నా సంగతి మాత్రం వేరు

రాత్రి వేళల్లో నా కిటికీ గుండా చూస్తూంటే కవిపించే వెలుగు వెనక ప్రశ్నల పరంపర అనంతంగా ఉంది

ఒక రోజు సాయంకాలం నేను వెళ్ళిన వేళకు శ్రీమతి రావు ఒంటరిగా ఉంది— మధుసూదనరావు లేకుండా

"రండి రండి ఈమధ్య మీరు రావటం తగ్గించేశారు కూర్చోండి" అంటూ నన్ను ఆహ్వానించింది నేను కూర్చునే లోపల ఆమె లోపలికెళ్ళి జ్యూస్ తెచ్చి యిచ్చింది

"ఒక విషయం గురించి చాలా రోజులుగా మీతో ముచ్చటించాలని అనుకొంటున్నాను— మీకు అభ్యంతరం ఏమీ లేకపోతే" అన్నాను జ్యూస్ తాగటం ముగించి

"నాకు తెలుసు అది మధుసూదనరావు సంగతి"

నేను షాక్ తిన్నాను

"సరిగ్గా ఊహించారు మీ గురించి నలుగురూ అలా చెప్పుకోటం నాకు ఏ మాత్రం యిష్టం లేదు"

"మీకే కాదు నాకున్నూ నా గురించి నా చుట్టూ ఎందరో అనుకోటం నాకు తెలుసు"

"మరి అన్నీ తెలిసి కూడా మీరు "

" ఆ మధుసూదనరావుతో సంచరించటం ఏమిటీ అంటారు అంతేనా మీరు నా శ్రేయోభిలాషి కాబట్టి చెప్తున్నాను నా గురించి అనుకొంటున్న వాళ్ళలో చాలామంది నా శీలానికి ఉచ్చులు వేసిన వాళ్ళే ఈ విషయం మీకు భయంకరంగా ఉండొచ్చు అయితే యిది పచ్చి నిజం నేను వివాహం చేసుకోటానికి పనికిరానిదాన్ని అయితే అనుభవించటానికి మాత్రం పనికి వచ్చేదాన్ని అందుకని వాళ్ళంతా వలలు పన్ని నన్ను ఆ ఉచ్చుల్లోకి లాగాలని ప్రయత్నించి ఓడిపోయిన వాళ్లు ఒంటరి ఆడదానికి

ఈ సమాజంలో రక్షణ సున్న. ఆడదాని శీలానికి ఒక సింహాసనం వేసిన మన దేశంలోని మన వాళ్లంతా ఆ సింహాసనం చుట్టూ నాల్కలుచాచి బుసలు కొడ్తూండే వాళ్ళే. ఏ మనుషులోనైనా అవకాశం దొరుకుతుందామని ఆశపడే వాళ్ళే. నాకు కావల్సింది ఒక మగవాడి తోడుకాదు. రక్షణ. ఆ రక్షణే మధుసూదనరావు."

నాకేమీ అర్థం కాలేదు చివరి వాక్యం.

"అంటే...."

"అంటే అతను నాకు తోడు. అతని అంగీకారం మీద నేనే ఏర్పరచు కొన్నాను. అతను ప్రతి నిముషం నాకు రక్షణ యిస్తాడు.

"అతను లేకపోతే మీకు రక్షణ ఉండదా?"

"ఉండదు. అంతా భక్షించే వాళ్ళే ఉంటారు."

"మరి అతన్ని మాత్రం రక్షించే వాళ్ళలో ఎందుకు చేర్చారు? ప్రస్తుతం అతను మంచిగా ఉండవచ్చు. కానీ అతనూ మనిషే. అతని బలహీనతలు అతనికీ ఉంటాయి.

"నిజమే. అయితే భక్షించే వాళ్ళం దరికీ ఉండే అర్హతలు ఇతనికీ ఉన్నాయి. ఒక్క విషయంలో తప్ప...."

"మీరు చెప్తున్నది నాకు అర్థం కావడం లేదు. ఇంతకూ ఆ తేడా ఏమిటో కూడా చెప్తారా?"

"చెప్తాను. మీ మిత్రుల దృష్టిలో ఆడదాని విలువ పడక గదిలో బొమ్మ వరకే. కానీ అదంతా తప్పని చెప్పండి. మధుసూదనరావు నాకు అన్ని విషయాల్లో రక్షణ యిచ్చే మనిషే. పడకటింటిలోకి అడుగుపెట్టినా కోరికల పాములు బుసలు కొట్టినా అతనిలో చైతన్యం ఉండదు. అతను సంసార జీవితానికి పూర్తిగా పనికిరాని మనిషి. అందుకే నాకు రక్షణ ఇచ్చే మంచి మనిషి

శ్రీమతిరావుతో యింకేం మాట్లాడ గలను?

"క్షమించండి. నేనెప్పుడూ మిమ్మల్ని తక్కువగా అంచనా వేయలేదు." అని వచ్చేసాను.

రోజూ శ్రీమతిరావు, మధుసూదన రావు కనిపిస్తూనే ఉన్నారు.

నా గదిలోంచి చూస్తే వాళ్ళ పడక టింటిలో రాత్రిళ్ళు వెలిగే దీపం వెనకాల విషాదం నాకు తెలుసు. అది ప్రతిరోజూ రాత్రిపూట చాలాసేపు వెలుగుతూనే ఉంటుంది.